

POSUDEK VEDOUcíHO BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

Téma bakalářské práce: Postava Jóaaba v Davidově příběhu

Jméno studenta: Štěpán Valenta

Vedoucí práce: Jiří Beneš

Popis a hodnocení práce:

Bakalářská práce „Postava Jóaaba v Davidově příběhu“ studenta Štěpána Valenty má 52 stran, včetně strany titulní s dvojjazyčným názvem, dvojjazyčné anotace se soupisem klíčových slov, prohlášení a poděkování, obsahu (není desetinně tříděný), krátkého seznamu zkratk, seznamu použité (přiměřené a tříděné) literatury (prameny, sekundární literatura, odborné články, encyklopedie a slovníky, tj. 24 titulů českých, anglických a hebrejských) a anglického Summary. Vlastní stať má několik kapitol (str. 9-48) + úvod a závěr. Těžištěm je jak rozsahem, tak obsahem kapitola „Postava Jóaaba v Davidově příběhu dle knih Královských“. Poznámkový aparát tvoří 108 položek standardně pod čarou na stránce. Všechny formální náležitosti diplomové práce jsou splněny.

Profil vrchního velitele Davidova vojska až na několik slovníkových hesel v češtině chybí. Jeho popis otevírá vhléd do práce na stylizaci Davidova příběhu. Jóab je v Předních prorocích vykreslen jako postava v pozadí dění, ale podrobnějším rozbohem a srovnáním epizod, kde se objevuje, vyplývají na povrch jiné skutečnosti. Jóabův vliv na Davidovu politiku byl zásadní a sám Jóab je patrně druhotně vypravěčem Davidova příběhu upozaděn. Takový je výsledek výzkumu Štěpána Valenty. Valenta se z vypravěčových referencí pokouší rekonstruovat Jóabův příběh. Výsledkem jsou poměrně plastické obrysy Jóabovy postavy ve Valentově práci. Jóab se ukazuje být velmi vlivným, nicméně oddaným královským služebníkem, byť interpretace jeho vlivu je vzhledem k charakteru vyprávění obtížná a nejednoznačná. Valenta pracuje zejména s hebr. textem Tanachu. Drží se sledu zpráv o Jóaabovi tak, jak je vypravěč v Tanachu řadí. Svá zjištění konfrontuje či obohacuje výtěžky moderních monografií, které ovšem neopisuje. Na to, že jde pouze o bakalářskou práci, je Valentova reflexe velmi podrobná, samostatná (zralá) a věcná (nerozvláčná), ale stále přehledná a srozumitelná. To je patrné zejména při zkoumání Jóaabova původu, kde Valenta věnuje pozornost téměř každému detailu (škoda jen, že se tato zjištění pak v další práci neobjevují – ne všechna svá zjištění totiž Valenta propojuje). Pozornost k detailům však provází Valentovo zkoumání stále, stejně jako snaha o postižení struktury příběhu a záměru vypravěče v širším kontextu jeho kompozice neboli funkce příběhu vůči posluchači. Valenta pracuje s množstvím příběhů, z nichž obvykle užívá jen část. Není v jeho silách a není ani smyslem práce všechny příběhy analyzovat. Valenta se snaží kontext příběhů vždy respektovat tzn., zprávy o Jóaabovi z kontextu nevytrhávat. U příběhů s menším rozsahem se dokonce pokouší o narativní analýzu (všimá si zápletky, charakteristiky postav i záměru vypravěče). Oceněníhodná je studentova úcta k textu, tj. pokora před vypravěčovým pojetím (důrazům a stylu), jinými slovy: student se nenechal okouzlit (zmást) odvážnými teoriemi (konstrukcemi, či dekonstrukcemi) moderních badatelů.

Vytknout lze Valentovi v podstatě jen formální věci. Neobratné formulace (není jich moc), absenci číslování u kapitol (tedy hodnotu podkapitol), téměř volné stránky 42 a 43. Jistou neobratností předloženého textu je množství nevypsání odkazů na starozákonní texty, o něž se student opírá (při četbě bakalářské práce je tak nutno stále listovat v Tanachu). Také konkordantní průzkum výraziva, jímž vypravěč Jóaaba popisuje, by si zasloužil podrobnější zpracování.

Vzhledem k obvyklému kompilačnímu charakteru studentských prací je Valentova práce osvěžujícím čtením. Hodnotím ji jako zdařilou a navrhuji klasifikovat ji „výtečně“.

V Praze, dne 15.8.2010

Jiří Beneš

